

[Oluf Pedersen.]

Samarbejdet, naar det gælder de økonomiske Problemer, ikke blot bliver et Samarbejde mellem de fire gamle Partier. Vi maa se at komme ind til Kærnen af Samarbejdet, som er den, at vi alle elsker vort Land. Det er denne Kærlighed til Land og Folk, der skal faa Samarbejdet til at overvinde alle Gnidninger. Vi har jo opdaget, at denne Kærlighed ikke var mindst hos dem, der ikke talte saa højt derom, eller dem, der ikke svingede Sværdet mest drabeligt. Det maa vise sig, at der ogsaa er Vilje til Stede til et virkeligt Folkefællesskab.

Vi lever i en Tid, hvor nogle ter sig drabeligt, og hvor de mere fredelige Folk behandles noget overlegent. Jeg tror, man maa erkende, at ogsaa vi, der ikke vil ud at slaas, fordi vi fornægter Krigen som Middel, elsker vort Fædreland. Ja, det maa ogsaa erkendes, at selv om Danmark blev skaanet for det store Blodbad, saa har vort Folk ikke derved i ringeste Grad forskertset sin Ret til Livet som Nation. Vi har ogsaa Retten, selv om vi fortsat nægter at deltage i dette blodige Opgør. Vi har nemlig Viljen til Livet — det har en Del af vort Folk vist i sin Udlændighed —, og det er denne Kraft, der skal styrkes i et nationalt Samarbejde, der bør give sig Udslag i Trangen til at bygge et retfærdigt Samfund med et indre Sammenhold, som viser, at vi alle føler os som værende eet Folk.

Frits Clausen: Medens man i de autoritært styrede nationalsocialistiske og fascistiske Lande ude omkring os allerede længe før denne Krigs Udbrud havde sikret Folkernes Liv ved stabile Møntsystemer, nye Erhvervssystemer, sikrede Markedsordninger, retfærdige og livsfremmende sociale Love, der for længst har afskaffet Arbejdsløsheden og Erhvervskriserne i disse Lande, taler vi her stadig om disse Problemer, der jo blandt andet har været Kærnepunktet i den højtærede Statsministers forskellige politiske Taler i de sidste 10 Aar. Ogsaa i Aar har Statsministeren i sin Tale ved Aarsmødet i „Landsforeningen til Arbejdsløshedens Bekæmpelse“ den 17. Oktober givet Udtryk for sit Mærksyn over for disse Problemer. Det lød derfor lidt mærkeligt i Gaar at høre den socialdemokratiske Ordfører her i Tinget tale om det Lyssyn, der har præget Arbejdsforholdene her i Danmark i de sidste Maaneder. Det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen har vist glemte, at man i de sidste Maaneder har forandret Arbejdsløshedstallet, saaledes

at de officielle Arbejdsløshedstal i Dag dækker over noget helt andet, end de gjorde for nogle Maaneder siden. Ved Udgangen af September 1941 var det officielle Arbejdsløshedstal knap 40 000, men for at faa en virkelig Forestilling om Uvirksomhedens fulde Omfang inden for vort Folk maa vi hertil lægge de godt 14 000, som ikke er medregnet, fordi de enten er over 60 Aar eller ikke har været langvarigt arbejdsløse. Man bør ogsaa regne det Antal Arbejdere med, som kun holdes i Beskæftigelse i Kraft af Loven om Arbejdsdeling. Det drejer sig nemlig om 30 000 heldagsbeskæftigede.

Og endvidere bør man regne de Tusinder med, der har været henvist til at leve i Uvirksomhed i deres eget Fædreland og derfor har taget imod Arbejdsmuligheder i andre Lande, i Særdeleshed i Tyskland og nu i den senere Tid ogsaa i Norge. De hører til den Kategori, som man fra Regeringens Side for nogle Aar siden søgte at lokke til at udvandre til Venezuela, hvilket til Held for de vedkommende ikke kan gennemføres i Dag. Det drejer sig om ca. 60 000, idet der alene i Tyskland er over 58 000 Danske i Arbejde. Lægges vi disse Tal sammen, saa faar vi et ganske andet Billede af Uvirksomheden i vort Folk end ved kun at regne med de saakaldte officielle Arbejdsløshedstal. I Stedet for 40 000 kommer vi saa op paa nær de 150 000, tilmed paa et Tidspunkt, hvor der endnu var mange beskæftigede ved den indenlandske Brændselsproduktion.

Ogsaa Landbrugskrisen synes at være i fuld Udvikling, selv om Landmændene en Overgang og endnu den Dag i Dag har faaet en Del flere rede Penge mellem Hænderne, end de fik, da de endnu handlede med England. Men hvor længe vil dette kunne vare med de stærke Fald i Landbrugsproduktionen, som vi er ude for? Flæskeproduktionen var i August i Aar kun 37 pCt. af, hvad den var i samme Maaned for et Aar siden. Medens vi sidste Aar i Tiden indtil 1. September var oppe paa en Smørproduktion paa 15 200 t, er vi i den tilsvarende Periode i Aar gaaet ned til 10 700 t, altsaa til $\frac{2}{3}$ af sidste Aars Produktion i den forløbne Del af Aaret.

Hadde man i Tide forudset denne Situation, havde man i Tide sat en vel organiseret Produktion af hjemmeavlede Fodermidler og Olieplanter i Gang, havde Situationen i Dag været mindre alvorlig. Det har jo i saa Henseende hverken manglet paa Advarsler eller Forslag. Man behøver blot at henvise til de Forslag, som Professor Jørgen Pedersen fremsatte for en 3—4